

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **Ing. P., K., B. B.**, správca konkurznej podstaty úpadcu L. s. r. o., H., B. B., IČO: X., právne zastúpeného JUDr. V., advokátkou, M., B., proti odporcovi: **I. s. r. o., C., B.**, IČO: X., v **konaní o právnu neúčinnosť zmluvy o prevode obchodného podielu a o zaplatenie 245 000 eur**, vedenej na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod č. k. 16Cbi/4/2012, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. mája 2013, č. k. 25CoKR/5/2013-234, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. mája 2013 č. k. 25CoKR/5/2013-234 **o d m i e t a**.

Odporca je **p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania vo výške 162,91 eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Banskej Bystrici (ďalej len „konkurzný súd“) rozsudkom z 30. januára 2013 č. k. 16Cbi/4/2012-212 zamietol žalobu o neúčinnosť zmluvy o prevode obchodného podielu a o zaplatenie 245 000 eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ nepreukázal spriaznenosť úpadcu a odporcu podľa § 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „ZoKR“). Zmluva o prevode obchodného podielu, ktorej právnej neúčinnosti sa navrhovateľ v žalobe domáha, bola podpísaná odlišnými osobami bez akéhokoľvek prepojenia, pretože za odporcu podpísal zmluvu Ľ., ktorý nebol spoločníkom, ani konateľom úpadcu v čase prevodu podielu. Nepreukázaním spriaznenosti navrhovateľa a odporcu nie je podľa konkurzného súdu možné predpokladať zo zákona úmysel úpadcu ukrátiť veriteľov úpadcu a vedomosť odporcu o úmysle ukrátiť svojich veriteľov na základe napadnutého právneho úkonu. Konkurzný súd poukázal na to, že odporovacou žalobou je možné domáhať sa právnej neúčinnosti právneho úkonu aj vtedy, keď právny úkon nebol urobený medzi spriaznenými osobami, avšak je potrebné preukázať úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a vedomosť druhej strany o tomto úmysle, čo v konaní navrhovateľ nepreukázal. Pokiaľ ide o hodnotu prevádzaného podielu, konkurzný súd mal za to, že nie je dôvod spochybňovať a prípadným znaleckým dokazovaním overovať cenu obchodného podielu vo výške 3 320 eur, nakoľko nie sú splnené vyššie opísané podmienky odporovateľnosti právneho úkonu.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací súd napadnutým uznesením zo dňa 15. mája 2013 č. k. 25CoKR/5/2013-234 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd zistil, že navrhovateľ si uplatnil žalobou podanou na konkurznom súde 08. februára 2012 vyslovenie neúčinnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, uzavretej medzi dlžníkom ako prevodcom a nadobúdateľom I. s. r. o.. S., Bratislava 4 (ďalej len „nadobúdateľ“) dňa 07. decembra 2009, ktorej predmetom prevodu bol obchodný podiel prevodcu v obchodnej spoločnosti R. s. r. o., H., Bratislava (ďalej len „sporná zmluva“). Spornou zmluvou prevodca (úpadca) previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti s ručením obmedzeným R. s. r. o. Bratislava za cenu 3 320 eur. Podľa odvolacieho súdu je nesporné, že spoločníkom v obchodnej spoločnosti R. s. r. o. Bratislava, ktorej obchodný podiel sa prevádzal, bol v čase uzatvorenia spornej zmluvy dlžník (úpadca) a Ľ., pričom Ľ. vykonával aj funkciu konateľa. Obchodný podiel každého zo spoločníkov predstavoval 50 % na základnom imaní. V obchodnej spoločnosti nadobúdateľa obchodného podielu bol spoločníkom a konateľom Ľ.. Súčasne s uzavretím spornej zmluvy došlo aj k prevodu druhého obchodného podielu v obchodnej spoločnosti R. s. r. o. Bratislava z Ľ. na nadobúdateľa, ktorý sa tým stal jediným spoločníkom obchodnej spoločnosti R. s. r. o. Bratislava s tým, že túto zmluvu o prevode obchodného podielu podpísal ako prevodca Ľ. a za nadobúdateľa tiež Ľ. ako jej konateľ. V dôsledku uvedených prevodov sa nadobúdateľ stal jediným spoločníkom v obchodnej spoločnosti R. s. r. o. Bratislava.

Odvolací súd konštatoval, že ZoKR upravuje dve základné skupiny odporovateľných právnych úkonov, a to kvalifikované v § 56 a 59 (právne úkony bez primeraného plnenia a zvyhodňujúce právne úkony) a druhú skupinu právnych úkonov (§ 60 ZoKR), ktoré nie je možné subsumovať pod § 58 a § 59 ZoKR. Podľa odvolacieho súdu je nesporné a v tomto smere je preto zistenie a právny záver konkurzného súdu správny, že medzi nadobúdateľom a prevodcom obchodného podielu nie je vzťah spriaznenej osoby, v takom ponímaní ako je spriaznená osoba vymedzená v § 9 ZoKR. Z týchto dôvodov a vzhľadom na čas uzatvorenia spornej zmluvy je možné posúdiť jej odporovateľnosť len podľa § 60 ZoKR.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že jedným z predpokladov pre úspešné podanie odporovacej žaloby je platnosť právneho úkonu s tým, že veriteľ (v konkurze správca alebo veriteľ) musí prioritne preukázať, že majetok úpadcu, ktorý podlieha konkurzu, nepostačuje na uspokojenie pohľadávok prihlásených do konkurzu. Vzhľadom na absenciu spriaznenej osoby medzi prevodcom a nadobúdateľom je potrebné zo strany správcu ako navrhovateľa preukázať aj úmysel dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávok veriteľov. Odvolací súd mal za nesporné, že dlžník pri uzatvorení spornej zmluvy musel vedieť, že znížením hodnoty jeho majetku (prevodom obchodného podielu za neekvivalentnú cenu) dôjde k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávok, keď ide o logický ekonomický dôsledok zníženia hodnoty majetku, ktorým sú kryté záväzky dlžníka. K poznaniu úmyslu (priameho alebo nepriameho) dlžníka ukrátiť uspokojenie pohľadávok veriteľov druhou zmluvnou stranou odvolací súd konštatoval, že poznanie tohto úmyslu je zásadne vylúčené, ak zmluvné strany napádaného právneho úkonu nie sú majetkovo ani personálne prepojené. Rovnako je v zásade vylúčené poznanie úmyslu dlžníka pri právnom úkone medzi neznámymi osobami, pri náhodnom alebo ojedinelom právnom vzťahu.

Podľa odvolacieho súdu v posudzovanom prípade o takúto situáciu však nejde, pretože dlžník (úpadca) a Ľ. (ktorý bol štatutárnym orgánom nadobúdateľa) pôsobili ako spoločníci v obchodnej spoločnosti „R.“, ktorej obchodné podiely previedli v ten istý deň na nadobúdateľa, pričom výkon práva spoločníkov v obchodnej spoločnosti vyžaduje spoločný výkon práv, napr. na valnom zhromaždení a pod. Preto prevod obchodných podielov v obchodnej spoločnosti „R.“ na nadobúdateľa (I. s. r. o. Bratislava) vyžadoval aj schválenie spornej zmluvy ako aj ďalšej zmluvy o prevode obchodného podielu (Ľ.) na I. s. r. o. Bratislava. Išlo teda o koordinovaný postup uvedených osôb a pokiaľ bol obchodný podiel

prevedený pod trhovú cenu (v tom prípade u obidvoch zmlúv) musel byť úmysel dlžníka známy nadobúdateľovi prostredníctvom jeho štatutárneho orgánu (prostredníctvom štatutárneho orgánu robí právnická osoba právne úkony a teda prejavuje jej vôľu a zisťuje vôľu iných osôb).

Odvolačí súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že pri hodnotení právnych úkonov podnikateľov je potrebné vziať do úvahy tú skutočnosť, že ide o konanie profesionálnej skupiny subjektov, u ktorých sa v zásade vyžaduje konanie s odbornou starostlivosťou (osobitne u štatutárnych orgánov kapitálových spoločností), pretože toto konanie má spravidla ekonomické a právne dopady na ostatných podnikateľov (vzťahy medzi spoločníkmi navzájom, medzi spoločníkom a spoločnosťou a medzi štatutárnym orgánom a spoločnosťou sú absolútnymi obchodmi). Práve z týchto dôvodov sú obsahom hmotného konkurzného práva tradične ustanovenia o odporovateľnosti právnych úkonov, ktoré postihujú právne úkony podnikateľov v širšom rozsahu ako je to u „nepodnikateľských subjektov“ podľa všeobecnej súkromnoprávnej úpravy v Občianskom zákonníku.

Podľa odvolacieho súdu sa týmito pre rozhodnutie právne relevantnými skutočnosťami konkurzný súd v konaní nezaoberal, a preto následne vyvodil nesprávne právne závery, z ktorých dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil. Konkurzný súd sa v ďalšom konaní primárne bude zaoberať tou skutočnosťou, či došlo spornou zmluvou k zníženiu majetku dlžníka. Pokiaľ by táto skutočnosť nebola preukázaná, chýba základný hmotnoprávny predpoklad pre úspešné podanie odporovacej žaloby a táto musí byť zamietnutá. Samotné tvrdenia odporcu nepreukázali to, že záver znaleckého posudku predloženého navrhovateľom o hodnote prevádzaného obchodného podielu, je nesprávny. Ak tento predpoklad zostane naďalej preukázaný a konkurzný súd príde k záveru, že odporca nepreukázal vierohodne, že úmysel dlžníka (aj nepriamy) ukrátiť uspokojenie pohľadávok jeho veriteľov mu nebol známy, sú podľa odvolacieho súdu splnené podmienky pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal odporca dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie bolo vydané nesprávne obsadeným senátom (§ 237 písm. g/ O. s. p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení celej veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ k dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g/ O. s. p. uviedol, že zloženie senátu rozhodujúceho vo veci 41CoKR/20/2012 bolo v súlade s rozvrhom práce Krajského súdu v Banskej Bystrici pre rok 2012 v zložení: JUDr. Jana Hullová, JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Alena Križanová. Takto zložený senát zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12. marca 2012. Následne po vydaní rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica dňa 30. januára 2013 vo veci samej, Krajský súd v Banskej Bystrici tento rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Vec bola pridelená senátu v zložení JUDr. Milan Ďurica, PhD., JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Miroslav Klátik pod spisovou značkou 25CoKR/5/2013. Rozvrh práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2013 podľa názoru odporcu neupravuje podmienky zmeny senátu pre prípad, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozhoduje ako odvolací súd vtedy, ak už o veci rozhodoval a rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil (čo sa stalo v prípade rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici pod číslom 41CoKR/20/2012). V tejto veci odkazuje odporca na ustanovenia bodov 2.2.1 a 2.2.3 rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici pre rok 2013 v znení jeho dodatkov. Odporca preto namieta, že vo veci 25CoKR/5/2013 bolo napadnuté uznesenie vydané nesprávne zloženým senátom s odkazom na ustanovenie § 237 písm. g/ O. s. p.

Za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p.) odporca považuje tú skutočnosť, že navrhovateľ do času skončenia prvého pojednávania vo veci samej, neoznačil dôkazy za účelom preskúmania údajného zbavovania sa majetku dlžníka (úpadcu). Z tohto dôvodu má odporca za to, že niet procesného ustanovenia v zmysle § 118a O. s. p., podľa ktorého by mal Okresný súd Banská Bystrica preskúmať dôkazy navrhnuté účastníkom konania v rozpore s ustanovením § 118a O. s. p., resp. nenavrhnuté vôbec. Odporca má za to, že v konaní vyvolanom alebo súvisiacom s konkurzom nie je povinnosťou súdu suplovať (ne)aktivitu účastníka konania. Opačný prístup by znamenal narušenie zásady rovnosti účastníkov konania. Preto odporca považuje napadnuté uznesenie v tomto smere za nesprávne a zakladajúce dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Odporca ďalej uviedol, že nakoľko nie je v danom prípade daná spriaznenosť osôb dlžníka a odporcu, povinnosť preukazovať svoje tvrdenia (t. j. úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov a vedomosť odporcu o úmysle dlžníka) je podľa odporcu vecou navrhovateľa ako osoby, ktorá daný predpoklad uvádza vo svojej právnej a skutkovej argumentácii. V tomto

prípade nemožno vyvodzovať existenciu úmyslu odporcu z ustanovení Trestného zákona, nakoľko takáto argumentácia je v rozpore so ZoKR (ktorý otázky dokazovania úmyslu a vedomosti upravuje špecificky). Predpoklad existencie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľov dlžníka (ako ju v tomto prípade predpokladá Krajský súd v Banskej Bystrici aplikáciou ustanovení o úmysle podľa Trestného zákona) je podľa názoru odporcu neprípustný. Fikcia existencie úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov v zmysle ZoKR prichádza podľa odporcu do úvahy len v prípade spriaznenosti osôb (tento predpoklad ale v tomto konaní daný nie je). Odporca má preto za to, že prenosom dôkazného bremena na odporcu, ako to uvádza Krajský súd v Banskej Bystrici, je opäť narušená rovnosť účastníkov súdneho konania. Navyše nie je právny dôvod na to, aby Krajský súd v Banskej Bystrici vyvodzoval existenciu úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, pokiaľ táto skutočnosť nevyplýva z predložených dôkazov.

Ohľadom znaleckého posudku predloženého navrhovateľom, odporca poukázal na to, že ako dôkaz navrhol ustanoviť znalca za účelom vypracovania oponentského znaleckého posudku so zachovaním práva účastníkov klásť znalcovi otázky. Odporca je zároveň toho názoru, že predložený znalecký posudok nebol vypracovaný v súlade so všeobecnými právnymi predpismi.

Nesprávne právne posúdenie podľa odporcu súvisí so skutočnosťami súvisiacimi s výkladom ust. § 60 ZoKR v spojení s definíciou úmyslu podľa Trestného zákona tak, že predpokladá úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov dlžníka a vedomosť navrhovateľa o úmysle dlžníka napriek tomu, že nie je založená spriaznenosť osôb, nebol preukázaný úmysel dlžníka ukrátiť veriteľov dlžníka a nebola preukázaná vedomosť odporcu o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľov dlžníka.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporca navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici s tým, že si odporca uplatnil trovy konania za podanie vo výške 8 578,29 eur.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu v prvom rade poukázal na nesprávny právny názor odporcu, ktorý za dovolací dôvod považuje aj skutočnosti vyplývajúce z § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ktoré skutočnosti samé o sebe nezakladajú prípustnosť dovolania. Navrhovateľ k námietke odporcu ohľadom nesprávne obsadeného súdu podľa § 237 písm. g/ O. s. p. uviedol, že nie je možné sa

dovolať postupu podľa bodu 2.2.1 a ani postupu podľa bodu 2.2.3 rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2013, nakoľko odvolací súd pôvodne nevybavil vec „inak“ (ako to predpokladá bod 2.2.3). Keďže v predmetnej veci (vo veci samej) odvolací súd doposiaľ nerozhodoval, preto nemohol pôvodne vybaviť vec inak. Vzhľadom na to, že dovolací dôvod podľa § 237 písm. g/ O. s. p. nie je podľa navrhovateľa naplnený, ako aj s poukazom na to, že odporca neuvádza žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by mali zakladať prípustnosť dovolania, pričom súd je viazaný dovolacími dôvodmi účastníka konania, navrhovateľ navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odporcu zamietol a uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods.1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods.1 O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď IV. ÚS 238/07 a aktuálne tiež III. ÚS 14/2013).

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 veta prvá O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodol

vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré odporca napadol dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí. Odvolací súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odporcu preto podľa ustanovení § 239 ods.1, 2 O. s. p. nie je procesne prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania, ale tiež vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúci dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p., sa dovolací súd v ďalšom zaoberal otázkou, či v konaní (ne)došlo k procesnej vade (zmätočnosti), ktorá zakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p.

Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p.,

možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné. Rovnako ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúcim je výlučne iba záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Odporca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až f/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Procesná prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nie je preto daná.

Podľa dovolateľa napadnuté uznesenie bolo vydané nesprávne zloženým senátom (§ 237 písm. g/ O. s. p.), lebo body 2.2.1 a 2.2.3 Rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici pre rok 2013 v znení jeho dodatkov, neupravujú podmienky zmeny senátu pre prípad, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozhoduje ako odvolací súd vtedy, ak už o veci rozhodoval a rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil (čo sa podľa odporcu stalo v prípade rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici pod číslom 41 CoKR/20/2012).

Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 283/09 vyslovil, že iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. nezávislým a nestranným sudcom podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru.

Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia (nález č. k. II. ÚS 136/08).

Z hľadiska obsadenia súdu v prejednávanej veci považuje dovolací súd za potrebné poukázať na § 36 O. s. p., podľa ktorého v konaní pred súdom koná a rozhoduje senát, jediný sudca („samosudca“) alebo poverený zamestnanec súdu v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom, s tým, že zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, upravuje spôsob pridelovania vecí podľa rozvrhu práce.

V preskúmvanej veci sa dovolací súd oboznámil s Rozvrhom práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2013 a zistil, že podľa bodu 2.2.1 predmetného rozvrhu práce „vec,

v ktorej zrušil krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa, sa po jej opätovnom predložení krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu vydanému po zrušovanom rozhodnutí odvolacieho súdu, zapíše do nápadu veci senátu, ktorý rozhodol o zrušení tohto rozhodnutia. Ak takého senátu niet postupuje sa podľa bodu 2.1.3.“

Podľa bodu 2.1.3. „Ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo ide o iné zloženie senátu, vec sa prideliť opatrením predsedu súdu do senátu pôvodného kolégia, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca - spravodajca veci. V prípade, že nemožno takto vec prideliť, vec sa zapíše do nápadu vecí senátu, do ktorého sú zaradení zostávajúci dvaja členovia pôvodného senátu. Ak takto nie je možné vec prideliť prideliť sa do senátu, v ktorom je sudcom ten, kto bol predsedom senátu pôvodného senátu. Ak ani takto nie je možné vec prideliť, prideliť sa do senátu, v ktorom je aspoň jeden člen pôvodného senátu. V prípade, že na súde v dobe prideliťovania vecí už nie je zaradený ani jeden sudca kolégia, ktorému vec patrí, prideliť sa náhodným výberom do senátu tohto kolégia aplikáciou.“

Podľa bodu 2.2.3 rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2013 „po opätovnom predložení veci na rozhodnutie o odvolaní, ktorú odvolací súd pôvodne vybavil „inak“, sa zapíše do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec vybavil „inak“ pod novou spisovou značkou.“

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetnej veci pod sp. zn. 41CoKR/20/2012 rozhodoval senát Krajského súdu v Banskej Bystrici v zložení: JUDr. Jana Hullová, JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Alena Križanová, ktorý zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12. marca 2012, vydané o predbežnom opatrení. Následne po vydaní rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica dňa 30. januára 2013 (vo veci samej), vec po predložení odvolaciemu súdu, bola pridelená senátu v zložení: JUDr. Milan Ďurica, PhD., JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Miroslav Klátik pod spisovou značkou 25CoKR/5/2013. Nakoľko senát Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý rozhodoval o uznesení zo dňa 23. mája 2013 (sp. zn. 41CoKR/20/2012) v zložení JUDr. Jana Hullová, JUDr. Miroslava Púchovská, JUDr. Alena Križanová, svojím rozhodnutím zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa, vec nebola zapísaná do nápadu senátu podľa bodu 2.2.1 alebo 2.2.3 Rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2013, pretože krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa nezrušil a vec nevybavil ani „inak“ (bez vydania rozhodnutia). Vzhľadom na uvedené, nie je tento dovolací dôvod uvádzaný dovolateľom, opodstatnený.

Podstatná časť dovolania obsahuje námietku odporcu, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Za inú vadu konania považuje dovolateľ tú skutočnosť, že navrhovateľ do času skončenia prvého pojednávania neoznačil dôkazy za účelom preskúmania údajného sa zbavovania majetku dlžníka (úpadcu), nesprávne zistený skutkový stav, keď odvolací súd vyvodzoval existenciu úmyslu dlžníka ukrátiť svojich veriteľov a možnú vedomosť odporcu o jeho úmysle, hoci takéto vyvodzovanie z predložených dôkazov nevyplýva, nesprávny presun dôkazného bremena ako aj skutočnosť, že nebolo v konaní nariadené vypracovanie oponentského znaleckého posudku, ktoré navrhol odporca.

Iná vada konania je procesnou vadou, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Námietky dovolateľa sa týkajú procesu dokazovania a správnosti vyhodnotenia vykonaného dokazovania. Dovolací súd v tejto súvislosti dodáva, že i keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Ani Ústava Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, resp. či súd

vykoná aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, súd nesprávne zistil skutkový stav a dôkazy nesprávne zhodnotil.

V zmysle ust. § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama bez ďalšieho nezakladá procesnú prípustnosť dovolania.

Iná vada konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je procesnou vadou, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Možno ňou preto odôvodniť iba dovolanie, ktoré je procesne prípustné.

So zreteľom k procesnej neprípustnosti dovolania z tohto právneho dôvodu, sa preto dovolací súd s uvedenými procesnými námietkami dovolateľa nezaoberal.

Žiada sa však dodať, že ak aj odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí v dovolaní namietaný navrhovateľom dodatočne navrhnutý dôkaz, z tohto dôkazu však odvolací súd nevyvodil žiadne skutkové ani právne závery, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa zrušil.

Napokon dovolateľ v dovolaní namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), ktorý ale môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci procesnú prípustnosť dovolania nezakladá, lebo nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom (§ 237 písm. g/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie odporcu podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). O trovách dovolacieho konania preto dovolací súd rozhodol tak, že navrhovateľovi priznal trovy dovolacieho konania za dva úkony právnej služby /prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k dovolaniu/ po 60,07 eur, 2 x paušálnu náhradu po 7,81 eur a 20 % DPH podľa ust. § 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. celkom trovy dovolacieho konania v sume 162,91 eur. Dovolací súd nepriznal navrhovateľovi ním vyčíslené trovy konania podľa ust. § 10 vyššie citovanej vyhlášky, pretože ak je predmetom konania žaloba o právnu neúčinnosť zmluvy, pre účely určenia výšky náhrady trov konania ide o konanie, ktorého predmet nemožno oceniť peniazmi (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MOBdoV/3/2012 z 30. mája 2013, ktoré schválilo obchodnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako rozhodnutie č. 15 dňa 03. decembra 2013).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. januára 2014

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová